seda sisse pöletanud on, mis iial maa-ilmas sündis. Aga mitte nenda ei seisnud sündinud asjade kujud ruutude peal, kuida muidu maalitakse. Ei, neil kujudel oli elu sees, puud ja lehed liikusiwad, inimesed tuliwad ja läksiwad, nii kui peegli klaasi ees. Kunningapoeg waatas läbi teise ruudu. Seal seisis Jaakopi unenägu; kartsas läks otsekohe taewa ja inglid suure tiiwadega käisiwad üles ja alla. Ja, kõik mis iganes maa-ilmas sündinud, kõik see elas ja liikus akna-ruutude sees. Nii kunstlikusi kujusi wõib aga üksi aeg walmistada.

Paradiisi-neid wiis oma wõerast lahkest suurde saali, mille seinad läbi paistsiwad. Seal oliwad kujud; üks nägu ikka kenam kui teine. Õnsate hulgad laulsiwad, et kõik üheks röömulauluks kokku sulas; kõrgele wenis nende hulk, wiimased paistsiwad kaugelt nii weiked wälja, kui oie pungad. Keskel saalis seisis lai puu, paksu kõlkuwa oksadega; kullakarwa õunad rippusiwad roheliste lehtede wahel. See oli see keelatud puu, millest Aadam ja Eewa söönud oliwad. Iga lehe külges rippus punnane tilk; se näitas wälja, nagu nutaks puu weriseid pisaraid.

„Läheme nüüd laewa", ütles Paradiisi-neid, „seal wõime meie kõikuwa laenete peal kinnitust wõtta. Laew kõigub ja ei liigu paigast, aga kõik maa-ilma riigid ja maad weerewad mööda." —

Ja, see oli ime näha, kuida kõik rand liikus. Seal tuliwad kõrged mäed, mis igawest lund oma pea peal kandsiwad, oma pilwetega ja oma metsadega, ja karjasarw kostis nii haledast ja igatsetes, ja mäe all lagedal laulis karjane. — Siis langutasiwad Lõunemaa wiljapuud oma pitki oksi üle laewade; mustad luiged ujusiwad wee peal ja isewiist loomad ja õied paistsiwad kaldal; see oli Austraalimaa, wiies maa-ilma jägu, mis seal mööda libises. — Preestrite laulud kostsiwad, tallitsemata rahwas kargas trummide mürina ja luust tehtud pasunate kõla järel. — Egyptuse määratumad ehitused, langend sammad ja ennemuistsed Jumalate-kujud, poolest saadik liiwatuisust maetud ja laetud, läksiwad nendest mööda. — Põhjawalgus lehwis üle Põhjamaa kustund tulemägede. — Need oliwad kujutused, kuida neid surelik käsi iialgi teha ei suudu. Kuningapoeg tundis ütlemata röömu omas südames; tema nägi weel sadakord rohkem, kui meie siin ülespanna suudame.

„Ja kas wõin mina ikka seia jääda?" küsis kuningapoeg.

„Se on sinu enese asi?" kostis Paradiisi-neid. „Kui sina ennast mitte Aadama kombel eksitada ei lase seda tegema, mis keelatud on, siis wõid sina ikka seia jääda."